

Recordant Jesús Moncada

(Mequinensa, 1 de desembre de 1941, Barcelona, 13 de juny de 2005)

Ens ha deixat, Jesús Moncada ens ha deixat. Es fa difícil d'acceptar, es fa difícil creure-ho, per bé que el sabéssim greument malalt. Tots potser, en el fons, esperàvem el miracle.

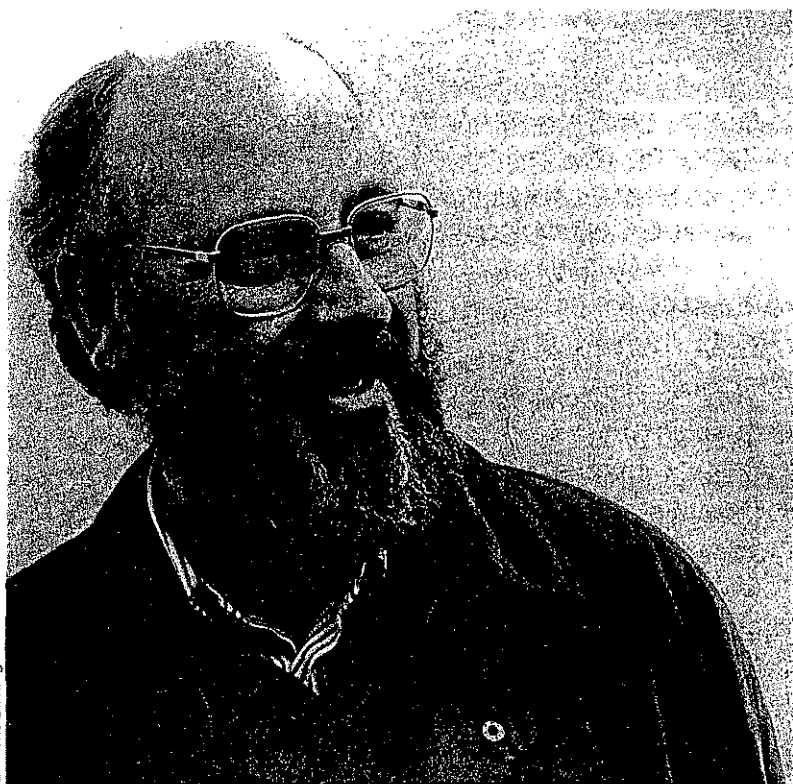
Jesús Moncada, l'escriptor que millor ens ha parlat de tot un món, el seu, el món ebrenc, d'un riu i d'unes terres, d'una antiga població negada ara per les aigües, d'un món de minaires i navegants, d'un món desaparegut que la seva ploma ha convertit en immortal.

Jesús, en Jesús. Els records són molts i entranyables. Conèixer-lo després d'haver llegit la meravella que duu per títol "Camí de sirga" fou un plaer, gaudir durant anys de la seva amistat un veritable regal de la vida. Anys en el decurs dels quals constatarem el que molts ja saben, que la persona, l'home, era encara superior a l'escriptor.

Fullegem les seves obres; ara amb melangia; són ací, damunt de la taula, amb les corresponents dedicatòries. Llegim, un cop més, alguns paràgrafs. A hores d'ara resulten colpidors. Com les paraules que el jutge Crònides, l'epitafi del qual seran uns mots de l'"Odissea", "*No em vulguis consolar de la mort*", dirigeix a Mallol Fontcalda:

"No treballi tant, senyor secretari, deixi la paperassa i vingui a finestrejar. Guaiti, fixi's en aqueixa noia tan bonica que travessa la plaça. No badi, cregui'm, això dura poc. En un tres i no res passem d'embrions incerts a calaveres atònites".

Te n'has anat, Jesús, te n'has anat. Massa aviat. Te n'has anat, però estaràs sempre amb nosaltres, en els nostres cors. I gràcies, gràcies per tot.

Edicions La Magrana